

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

10. Honorem sine alio sine appetere esse vanorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

rix, vel ad nostrum, aut etiam proximi commodum, atque ita quoque tandem ad Dei laudem referantur. Hac de causa appetere licet titulum ac honorem Magisterij, Doctoratus, aut Magistratus &c: ad multa enim prodest autoritas inde comparata.

Hæc satis explicatè de licita atque illicita honoris appetitione. Caietanus, & quidam alij arbitrantur, honorem, sine vitio, tamquam iustum virtutis præmium, & velut æquum commodum ex iusto labore debitum posse, etiam sine ulteriori relatione, exambiri. Sed id, sine prædicta limitatione, non admittendum est; quaecumque enim tandem sit præmium, tamen est in aliena potestate, & sæpissimè bene meritis, quamvis iniustè ab hominibus negatur; quin, & Aristotele teste, honor non est sufficiens virtutis præmium. Longè nobilior, & certius, & plenum præmium, multò clariorem gloriam Christus Mundo demonstravit. Et enim honor sit virtutis comes, appendix & debitum ab alijs salarium, nihil tamen eius nudum desiderium, nisi vanitatem affert, si non putetur nobis, aut proximo profuturus, tandemque in Numinis gloriam redundaturus. Ob quam etiam causam potest homo honorem suum defendere, & cogere alium ad reddendum honorem, adeoque eundem etiam expetere, ac pro iure suo lege agere. Quod solum ratio Angesti efficit. Atque circa honorem ad eiusmodi utilitatem relatum, satis versari potest virtus Magnanimitatis, Humilitatis & Modestix: opus est enim utique moderatione, ne etiam in honore sic concupito excedamus, ac nos ipsos decipiamus. Si multi olim hodieque, ob solam nominis famam, statuas, & trophæa, aliosque profanos honores, fortiter fecerunt; vanitas ea fuit. *Receperunt mercedem suam. Aristoteles virtutem cum honestate summum bonum putavit: quasi vlla virtus possit esse inhonestæ, ait Lactantius, ac non si quid habuerit turpitudinis, virtus esse desinat. Sed vidit fieri posse, ut de virtute pravo iudicio male sentiat, & idè existimationi hominum servendum putavit. Quod qui facit, à recto bonoq; discedit. Quia non est in nostra potestate, ut virtus pro suis meritis honoretur. Et alio loco. Fit, apud profanum vulgus, & gentiles Philosophos, ut nihil aliud ex virtute capteur, nisi gloria. Sed hac aut supervacua & brevis est, aut pravis hominum iudicijs non sequitur. Nullus igitur ex virtute fructus est, ubi virtus*

H b 2

mortalis

X.

Caiet. 2. 2. q. 131. a. 7.

Aristot. lib. 2. Ethic. c. 12. & lib. 3. c. 8.

Angestus libi 2. de Virtut. cap. 4. art. 2. p. 3. docum. 3.

Lactant. cit. lib. 3. diuinar. Institut. c. 8.

Idem libi cod. cap. 26.

mortalis est, & caduca. Ita qui hac locuti sunt, umbram quamdam virtutis viderunt, ipsam virtutem non viderunt. Defixi enim fuerunt in terram; nec vultus suos in altum erigebant, ut eam possent intueri; que se se à cali regionibus ostentabat. Hac causa est, cur præceptis eorum nullus obtemperet; quoniam aut ad vitia erudiunt, si voluptatem defendunt; aut si virtutem asserunt; neque peccato pœnam minantur, nisi solum turpitudinis; neque virtuti vllum præmium pollicentur, nisi solum honestatis & laudis; cum dicant, non propter aliud, sed propter se ipsam expetendam esse virtutem. Beatus est igitur sapiens in tormentis, sed cum torquetur pro fide, pro iustitia, pro Deo, illa patientia doloris beatissimum faciet. Est enim Deus, qui solus potest honorare virtutem; cuius merces immortalitas sola est. Quam qui non appetunt, nec religionem tenent, cui aeterna subiacet vita, profectò neque virtutis vim sciunt, cuius præmium ignorant.

CAPVT XX.

Nonnulla, circa licitum, vel illicitum honoris appetitum, quaesita, quando scilicet is rationi conformis sit? quando honor negligi, vel non negligi possit? & quale in eo sit præmium, vel incitamentum virtutis?

I.

Plutarch. in
Lysandro.Dion. Ni-
ceus.Fulgos. lib. 8.
cap. 15.

Est quoddam bonum honorem, & quidem inter externa hominis bona maximum, suprâ falsi sumus, ecquid ergo illud bonum, nisi ob prædictas causas, appetere non licet? Cur vitio vertatur Lysandro Lacedæmonio, quòd ductus gloriæ desiderio, Chœrilum Poëtam secum semper haberet, ut carminibus ea celebraret, quæ ipse armis atque virtute gessisset? Cur Augustus reprehendatur, quòd, cum testamentum suum scripsisset, libellos etiam quatuor adiecerit: in quorum secundo res à se gestas ideò annotavit, ut in columnis æneis ad sepulchrum suum insculperentur? Cur M. Tullius Cicero carpitur tamquam ambitiosus, quòd longa epistola à L. Luceio ciue Romano enixè petierit, ut Catalinariæ coniurationis historiam seorsim ab alijs rebus, ad propagandam nominis sui famam, scribere vellet: neque abstinuerit, illud quoque deprecari, ut in ea etiam aliquid amicitiæ daret, ipsoque viuente, eam ederet, ut viuens gloria sua perfrui